

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2021. gada 9. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Sabiedrību tiesības – Pārņemšanas piedāvājumi – Direktīva 2004/25/EK – 5. pants – Obligāts piedāvājums – 4. pants – Uzraudzības iestāde – Galīgs lēmums, ar ko konstatēts pienākuma iesniegt pārņemšanas piedāvājumu neizpilde – Šī lēmuma saistošā iedarbība vēlākā administratīvā soda piemērošanas procesā, ko sākusī šī pati iestāde – Savienības tiesību efektivitātes princips – Savienības tiesību vispārējie principi – Tiesības uz aizstāvību – Eiropas Savienības Pamattiesību harta – 47. un 48. pants – Tiesības uz klusēšanu – Nevainīguma prezumpcija – Tiesības uz piekļuvi neatkarīgai un objektīvai tiesai

Lietā C-546/18

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa, Austrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2018. gada 16. augustā un kas Tiesā reģistrēts 2018. gada 23. augustā, tiesvedībā

FN,

GM,

Adler Real Estate AG,

HL,

Petrus Advisers LLP

pret

Übernahmekommission,

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneši N. Pisarra [*N. Piçarra*] (referents), D. Švābi [*D. Šváby*], S. Rodins [*S. Rodin*] un K. Jirimēe [*K. Jürimäe*],

ģenerālvokāts: M. Bobeks [*M. Bobek*],

sekretāre: M. Krauzenbeka [*M. Krausenböck*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu,

* Tiesvedības valoda – vācu.

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- GM vārdā – *M. Gall* un *W. Eigner, Rechtsanwälte*,
- *Adler Real Estate AG* vārdā – *S. Hödl, Rechtsanwalt*,
- HL vārdā – *C. Diregger, Rechtsanwalt*,
- *Übernahmekommission* vārdā – *M. Winner*, pārstāvis,
- Eiropas Komisijas vārdā – *G. Braun*, *H. Støvlbæk* un *H. Krämer*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2021. gada 18. marta tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/25/EK (2004. gada 21. aprīlis) par pārņemšanas piedāvājumiem (OV 2004, L 142, 12. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs) (OV 2014, L 173, 190. lpp.), 4. un 17. pantu, lasot tos kopsakarā ar efektivitātes principu, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 47. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp FN, GM, *Adler Real Estate AG* (turpmāk tekstā – “*Adler*”), HL un *Petrus Advisers LLP* (turpmāk tekstā – “*Petrus*”), no vienas puses, un *Übernahmekommission* (Pārņemšanas piedāvājumu komisija, Austrija; turpmāk tekstā – “Pārņemšanas komisija”), no otras puses, par tādu administratīvo sodu likumību, kuri FN, GM un HL tika uzlikti par pienākuma iesniegt pārņemšanas piedāvājumu neievērošanu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2004/25 5., 7. un 8. apsvērumā ir noteikts:
 - “(5) Visām dalībvalstīm ir jāizraugās iestāde vai iestādes, kas uzrauga tos piedāvājumu aspektus, kurus reglamentē šī direktīva, un nodrošina, ka pārņemšanas piedāvājumu puses ievēro saskaņā ar šo direktīvu izstrādātos noteikumus. Visām minētajām iestādēm ir savstarpēji jāsadarbojas.
- [..]
- (7) Pašpārvaldes iestādēm ir jābūt spējīgām īstenot uzraudzību.

(8) Saskaņā ar vispārējiem [Eiropas Savienības] tiesību aktu principiem un jo īpaši tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu jāparedz, ka uzraudzības iestādes lēmumus attiecīgos apstākļos var pārskatīt neatkarīga tiesa. Tomēr jāļauj dalībvalstīm noteikt, vai tiesības, ko var izmantot administratīvā tiesvedībā vai tiesvedībā, jādara pieejamas tiesvedībā pret uzraudzības iestādi vai tiesvedībā starp piedāvājuma pusēm.

4 Minētās direktīvas 4. panta “Uzraudzības iestāde un piemērojamās tiesības” 1., 5. un 6. punktā ir paredzēts:

“1. Dalībvalstis izraugās iestādi vai iestādes, kas ir kompetentas uzraudzīt piedāvājumus, lai nodrošinātu to noteikumu ievērošanu, ko dalībvalstis pieņem vai ievieš saskaņā ar šo direktīvu. Šādi izraudzītās iestādes ir vai nu valsts iestādes, apvienības vai privātas iestādes, kas ir atzītas ar attiecīgās valsts tiesību aktiem vai ko ir atzinušas valsts iestādes, kuras šim mērķim ir pilnvarotas saskaņā ar valsts tiesību aktiem. Dalībvalstis informē [Eiropas] Komisiju par šādi izraudzītajām iestādēm, norādot to darbības iespējamo iedalījumu. Dalībvalstis nodrošina, ka minētās iestādes veic savus uzdevumus objektīvi un neatkarīgi no piedāvājuma pusēm.

[..]

5. Uzraudzības iestādēm piešķir visas pilnvaras, kas vajadzīgas to pienākumu veikšanai, tostarp pilnvaras nodrošināt, ka piedāvājuma puses ievēro saskaņā ar šo direktīvu izstrādātos vai ieviestos noteikumus.

[..]

6. Šī direktīva neskar dalībvalstu tiesības izraudzīties tiesu iestādes vai citas iestādes, kas ir atbildīgas par strīdu izšķiršanu un piedāvājumu laikā veikto pārkāpumu izvērtēšanu vai dalībvalstu pilnvarām noteikt, vai un kādos apstākļos piedāvājuma puses ir tiesīgas uzsākt administratīvu tiesvedību vai tiesvedību. Šī direktīva jo īpaši neskar dalībvalsts tiesu iespējamās pilnvaras atteikties uzsākt tiesvedību un izlemt, vai šāda tiesvedība ietekmē piedāvājuma rezultātu. Šī direktīva neskar dalībvalstu pilnvaras noteikt juridisko nostāju attiecībā uz uzraudzības iestāžu atbildību vai piedāvājuma pušu tiesas prāvām.”

5 Minētās direktīvas 5. panta “Mazākumdalībnieku aizsardzība, obligātais piedāvājums un atbilstīgā cena” 1. punktā ir noteikts:

“Ja fiziska vai juridiska persona vai personas, kas rīkojas saskaņoti ar šo personu, iegādājas 1. panta 1. punktā minēta uzņēmuma vērtspapīrus, kuri kopā ar šīs personas vai to personu jau īpašumā esošajiem vērtspapīriem, kuras rīkojas saskaņoti ar šo personu, tieši vai netieši nodod šai personai tādu konkrētu balsstiesību procentuālo daļu uzņēmumā, kas nodrošina kontroli minētajā uzņēmumā, dalībvalstis nodrošina, ka šādai personai, lai aizsargātu minētā uzņēmuma mazākumdalībniekus, ir jānāk klajā ar piedāvājumu. [..]”

6 Atbilstoši šīs pašas direktīvas 17. pantam “Sankcijas”:

“Dalībvalstis nosaka sankcijas, kas jāpiemēro par to valsts tiesību aktu pārkāpumiem, kas pieņemti saskaņā ar šo direktīvu, un veic visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu minēto sankciju īstenošanu. Tādējādi noteiktās sankcijas ir efektīvas, samērīgas un preventīvas. [..]”

Austrijas Republikas tiesības

ÜbG

- 7 Direktīva 2004/25 Austrijas tiesībās tika transponēta ar *Bundesgesetz betreffend Übernahmeangebote* (Federālais likums par pārņemšanas piedāvājumiem; BGBl. I, Nr. 127/1998; turpmāk tekstā – “ÜbG”).
- 8 Šā likuma 1. panta 6. punktā jēdziens “juridiskas vienības, kas rīkojas saskaņoti” ir definēts kā “fiziskas vai juridiskas personas, kas sadarbojas ar piedāvātāju, pamatojoties uz vienošanos, lai iegūtu vai īstenotu mērķa sabiedrības kontroli, it īpaši saskaņojot balsstiesības, vai kuras sadarbojas, pamatojoties uz vienošanos ar mērķa sabiedrību, lai padarītu neveiksmīgu pārņemšanas piedāvājumu. Ja juridiska vienība tieši vai netieši tur viena vai vairāku citu juridisku vienību akciju kontrolpaketi (22. panta 2. un 3. punkts), tiek pieņemts, ka visas šīs juridiskās vienības rīkojas saskaņoti [...]”
- 9 Minētā likuma 22. panta 1. punktā ir noteikts:

“Ikviens, kurš tieši vai netieši iegūst mērķa sabiedrības akciju kontrolpaketi, nekavējoties par to ziņo *Übernahmekommission* [Pārņemšanas komisijai] un saskaņā ar šā federālā likuma noteikumiem 20 biržas darba dienu laikā no kontrolpaketes ieguves brīža izziņot piedāvājumu attiecībā uz visiem mērķa sabiedrības vērtspapīriem.”
- 10 Saskaņā ar *ÜbG* 22.a panta 1. punktu “pienākums iesniegt piedāvājumu, kas paredzēts 22. panta 1. punktā, pastāv arī tad [...], ja ir izveidota tādu juridisku vienību grupa, kas rīkojas saskaņoti un kas kopīgi iegādājas līdzdalības kontrolpaketi”.
- 11 *ÜbG* 23. panta “Līdzdalības summēšana un piedāvātāju saistību paplašināšana” 1. punktā ir paredzēts, ka, piemērojot 22.–22.b pantu, “personu, kas rīkojas saskaņoti” 1. panta 6. punkta izpratnē, balsstiesības ir savstarpēji summējamas.
- 12 Šā likuma 28. panta 3. un 4. punktā Pārņemšanas komisija ir definēta kā koleģiāla iestāde, kuras biedri, kas iecelti uz pieciem gadiem, nav atbrīvojami no amata un kuriem, pildot to pienākumus, nevar tikt doti nekādi norādījumi. Šī panta 5. un 6. punktā attiecīgi ir regulētas nepilnības saistībā ar šo komisijas locekļu iecelšanu amatā un pirmstermiņa amata pienākumu pildīšanas izbeigšanu.
- 13 Minētā likuma 30. panta 2. punktā ir noteikts, ka *Allgemeines Verwaltungsverfahrensgesetz* (Vispārējais administratīvo procesu likums, turpmāk tekstā – “AVG”) ir piemērojams procesiem, kas uzsākti Pārņemšanas komisijā.
- 14 Saskaņā ar šī paša likuma 33. panta “Īpaši noteikumi par obligāto piedāvājumu, cenu noteikšanu un civiltiesiskajiem strīdiem” 1. punkta 2) apakšpunktā ir paredzēts, ka Pārņemšanas komisija “pēc savas iniciatīvas vai pēc lietas dalībnieka pieprasījuma var konstatēt attiecībā uz piedāvājuma iesniedzēju, juridiskām personām, kas rīkojas saskaņoti ar piedāvātāju (1. panta 6. punkts), un līdzdalības daļu mērķa sabiedrībā turētājiem, ka [...] obligātais piedāvājums kļūdaini nav ticis iesniegts vai pieprasīts, vai arī nav ticis pienācīgi paziņots (22.–25. pants)”.

- 15 Saskaņā ar *ÜbG* 30.a pantu un 35. panta 3. punktu prasība par Pārņemšanas komisijas lēmumiem, kas pieņemti pārkāpuma konstatēšanas procesā, var tikt celta *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa, Austrija), savukārt prasība par šīs komisijas lēmumiem, kas pieņemti administratīvā soda piemērošanas procesa noslēgumā, var tikt celta *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa, Austrija).

AVG

- 16 38. pants ir formulēts šādi:

“Ja likumā nav noteikts citādi, iestādei ir tiesības izmeklēšanas laikā radušos iepriekšējos jautājumus, uz kuriem kā pamatjautājumiem būtu jāatbild citām administratīvajām iestādēm vai tiesām, novērtēt atbilstoši savam uzskatam, kas tai ir izveidojies par attiecīgo situāciju, un izmantot šo vērtējumu sava lēmuma pamatā. Taču tā var arī apturēt procesu, līdz par iepriekšējo jautājumu tiek pieņemts galīgais lēmums, ja iepriekšējais jautājums jau tiek izskatīts kompetentajā administratīvajā iestādē vai tiesā vai ja šāds process ir sākts vienlaikus.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 17 Ar 2016. gada 22. novembra lēmumu Pārņemšanas komisija, kas saskaņā ar Direktīvas 2004/25 4. pantu ir izraudzīta kā iestāde, kuras kompetencē ir uzraudzīt piedāvājumus, uzskatīja, ka *Adler, Petrus* un GM, kā arī divas citas sabiedrības (*Mountain Peak Trading Limited LLP* un *Westgrund AG*) 2015. gada rudenī bija “rikojušās saskaņoti” *ÜbG* 1. panta 6. punkta izpratnē, lai mudinātu *Conwert Immobilien SE* (turpmāk tekstā – “*Conwert*”) noslēgt darījumu. Šis darījums esot izraisījis būtiskas izmaiņas uzņēmuma struktūrā, un tā rezultātā ievērojami palielinājās tā galvenā akcionāra līdzdalība. Šī komisija uzskata, ka balsstiesības, kas saistītas ar *Adler, Petrus* un GM līdzdalību *Conwert*, saskaņā ar *ÜbG* 23. pantu attiecībā uz tām pirmo reizi bija savstarpēji summējamas 2015. gada 29. septembrī, proti, datumā, kurā daļēji tika panākta vienošanās par darījuma īstenošanu. Šajā datumā šiem lietas dalībniekiem piederēja 31,36 % no *Conwert* balsstiesībām, kas tiem piešķīra akciju kontrolpaketi šajā sabiedrībā *ÜbG* 22. panta izpratnē. Minētā komisija uzskatīja, ka šādas iegādes rezultātā attiecīgajiem lietas dalībniekiem bija jāiesniedz pārņemšanas piedāvājums 20 biržas dienu laikā, sākot no minētā datuma.
- 18 Ar 2017. gada 1. marta rīkojumu *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa) noraidīja prasību par 2016. gada 22. novembra lēmumu, kas tādējādi kļuva galīgs.
- 19 Pēc tam Pārņemšanas komisija sāka procesu, lai uzliktu administratīvus sodus GM, HL un FN, no kuriem pēdējie divi konstatētā pārkāpuma brīdī bija attiecīgi *Adler* valdes loceklis un *Petrus* direktors.
- 20 Ar 2018. gada 29. janvāra lēmumiem Pārņemšanas komisija uzlika GM, HL un FN administratīvus naudas sodus un atzina *Adler* un *Petrus* par līdzatbildīgām attiecībā uz HL un FN piemērotajiem naudas sodiem. Šie lēmumi ir balstīti uz 2016. gada 22. novembra lēmumā ietvertajiem faktu konstatējumiem un it īpaši uz konstatējumu, ka, pamatojoties uz 2015. gada 29. septembrī noslēgto vienošanos, attiecīgās puses bija “rikojušās saskaņoti” *ÜbG* 1. panta 6. punkta izpratnē. Neiesniedzot Pārņemšanas komisijai obligāto pārņemšanas piedāvājumu noteiktajā termiņā, GM, HL un FN ir pārkāpuši *ÜbG* 22.a panta 1. punkta, lasot to kopsakarā ar 22. panta 1. punktu, tiesību normas.

- 21 *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa), kurā ir celtas prasības par Pārņemšanas komisijas 2018. gada 29. janvāra lēmumiem, uzskata, ka, lai lemtu par šīm prasībām, tai ir jāklīdzē šaubas par valsts administratīvās prakses, ar kuru Pārņemšanas komisija ir pamatojusi lēmumus par administratīvo sodu uzlikšanu, saderību ar Savienības tiesībām.
- 22 Šī tiesa norāda, ka saskaņā ar Austrijas tiesībām, konkrēti AVG 38. pantu, tāds lēmums, ar kuru konstatēts pārkāpums, kā 2016. gada 22. novembra lēmums, tiklīdz tas ir kļuvis galīgs, ir saistošs ne tikai iestādei, kas to ir pieņēmusi, bet arī citām administratīvajām un tiesu iestādēm, kurām ir jālemj par to pašu faktisko un tiesisko situāciju citos procesos, ar nosacījumu, ka attiecīgās puses ir identiskas.
- 23 Attiecībā uz GM iesniedzējtiesa uzskata, ka šāda identitāte pastāv starp pārkāpuma konstatēšanas procesu, kura noslēgumā tika pieņemts 2016. gada 22. novembra lēmums, un administratīvo sodu piemērošanas procesu.
- 24 Turpretī, runājot par HL un FN, iesniedzējtiesa šaubās, vai abos procesos šiem lietas dalībniekiem bija vienāda identitāte. Tā norāda, ka HL un FN nebija klāt kā “lietas dalībnieki” pārkāpuma konstatēšanas procesā, bet ka tie esot tikai rīkojušies kā attiecīgi *Adler* un *Petrus* pārstāvji. HL un FN (kā fizisku personu) “lietas dalībnieku” statuss tika pārbaudīts tikai administratīvā soda piemērošanas procesā. Tomēr Pārņemšanas komisija šajā procesā konstatēja, ka 2016. gada 22. novembra lēmuma “paplašinātā saistošā iedarbība” (*erweiterte Bindungswirkung*) attiecas arī uz HL un FN.
- 25 Iesniedzējtiesa uzskata, ka tādējādi tai varētu nākties atzīt, ka, tā kā 2016. gada 22. novembra lēmums ir kļuvis galīgs, tam ir saistoša iedarbība vēlākā administratīvā soda uzlikšanas procesā gan tad, ja abos procesos lietas dalībnieki ir identiski, gan tad, ja fiziskai personai, uz kuru attiecas vēlākais administratīvā soda piemērošanas process, nebija “lietas dalībnieka” statusa pārkāpuma konstatēšanas procesā, un līdz ar to tā nav varējusi izmantot visas “lietas dalībniekam” atzītās tiesības, tostarp, tiesības uz klusēšanu, neskarot pārsūdzības iespējas *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa), kas ļauj šīm abām personu kategorijām atsaukties uz to procesuālo tiesību pārkāpumu pārkāpuma konstatēšanas procesā.
- 26 Šajā ziņā iesniedzējtiesa precizē, ka saskaņā ar valsts konstitucionālo judikatūru piekļuve neatkarīgai tiesai, kurai ir neierobežota kompetence faktu un tiesību jautājumos, tiek nodrošināta Pārņemšanas komisijā, jo tā ir neatkarīga iestāde, kas var tikt kvalificēta kā tiesa 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta 1. punkta izpratnē. Līdz ar to *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa) kompetences attiecināšana tikai uz tiesību jautājumiem, kuri attiecas uz tāda Pārņemšanas komisijas lēmuma pārbaudi, ar kuru konstatēts pārkāpums, ir saderīgs ar Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 7. protokola 2. pantu.
- 27 Tomēr iesniedzējtiesa uzskata, ka, tā kā Pārņemšanas komisija ir rīkojusies, piemērojot Savienības tiesības gan pārkāpuma konstatēšanas procesā, gan administratīvā soda piemērošanas procesā, šādu strīdu izšķiršanā būtu jāņem vērā šīs tiesības, tostarp Hartā, it īpaši tās 47. pantā, garantētās pamattiesības.
- 28 Šī tiesa šaubās par tādas valsts prakses saderību ar Savienības tiesībām uz aizstāvību, saskaņā ar kuru galīgajam lēmumam, kas pieņemts pārkāpuma konstatēšanas procesa noslēgumā, ir saistoša iedarbība vēlākā administratīvā soda piemērošanas procesā. Šīs tiesas šaubas rodas tādēļ, ka Pārņemšanas komisijas veiktajam pārkāpuma konstatēšanas procesam nav krimināltiesiska

rakstura un ka līdz ar to attiecīgajiem lietas dalībniekiem, pat GM situācijā, nav bijušas visas garantijas, kas raksturīgas kriminālprocesam, tostarp nevainīguma prezumpcija. Iesniedzējtiesa uzskata, ka šādas šaubas rodas *a fortiori* attiecībā uz HL un FN, kuri pārkāpuma konstatēšanas procesā, kas bija pirms administratīvā soda piemērošanas procesa, nepiedalījās kā lietas dalībnieki.

- 29 Šādā kontekstā iesniedzējtiesa tomēr jautā, vai Savienības tiesību efektivitātes princips – kas, pēc tās domām, ietver administratīvo lēmumu, kuri ir kļuvuši galīgi, stabilitātes un tiesu nolēmumu *res judicata* spēka principus, kuri sekmē tiesisko drošību – uzliek tai pienākumu piemērot attiecīgos noteikumus personām, kas atrodas gan GM, gan HL un FN situācijā.
- 30 Šādos apstākļos *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Vai [Direktīvas 2004/25] 4. un 17. pantam – lasot tos Savienības tiesību efektivitātes principa gaismā – ir pretrunā interpretācija, saskaņā ar ko [Direktīvas 2004/25] 4. pantā minētās uzraudzības iestādes galīgajam lēmumam, kurā ir ticis konstatēts [fiziskas] personas izdarīts tādu valsts tiesību normu pārkāpums, ar kurām transponēta šī direktīva, šīs uzraudzības iestādes pēc tam īstenotā administratīvā soda piemērošanas procesā pret to pašu personu netiek atzīts saistošs spēks, un tāpēc šī persona no jauna var izmantot visus pamatus un pierādījumus, lai faktiski un juridiski apstrīdētu jau iepriekš minētajā galīgajā lēmumā konstatēto tiesību pārkāpumu?
- 2) Vai [Direktīvas 2004/25] 4. un 17. pantam – lasot tos Savienības tiesību efektivitātes principa gaismā – ir pretrunā interpretācija, saskaņā ar kuru [Direktīvas 2004/25] 4. pantā minētās uzraudzības iestādes galīgajam lēmumam, ar ko ir konstatēts juridiskas personas izdarīts tādu valsts tiesību normu pārkāpums, ar kurām transponēta šī direktīva, šīs uzraudzības iestādes pēc tam īstenotā administratīvā soda piemērošanas procesā pret struktūru, kas ir pilnvarota pārstāvēt šo juridisko personu, netiek atzīts saistošs spēks, un tāpēc šī juridiskā persona (struktūra) no jauna var izmantot visus pamatus un pierādījumus, lai faktiski un juridiski apstrīdētu jau iepriekš minētajā galīgajā lēmumā konstatēto tiesību pārkāpumu?
- 3) Ja uz pirmo jautājumu tiek atbildēts noliedzoši, vai [Hartas] 47. pantam ir pretrunā valsts prakse, saskaņā ar kuru Direktīvas [2004/25] 4. pantā minētās uzraudzības iestādes galīgajam lēmumam, ar ko ir konstatēts personas izdarīts tādu valsts tiesību normu pārkāpums, ar kurām ir transponēta Direktīva [2004/25], šīs uzraudzības iestādes pēc tam īstenotā administratīvā soda piemērošanas procesā pret to pašu personu tiek atzīts saistošs spēks, kas nozīmē, ka šai personai ir liegts faktiski un juridiski apstrīdēt tiesību pārkāpumu, par kuru jau ir pieņemts galīgais lēmums?
- 4) Ja uz otro jautājumu tiek atbildēts noliedzoši, vai [Hartas] 47. pantam ir pretrunā valsts prakse, saskaņā ar kuru Direktīvas [2004/25] 4. pantā minētās uzraudzības iestādes galīgajam lēmumam, ar ko ir konstatēts juridiskas personas izdarīts tādu valsts tiesību normu pārkāpums, ar kurām ir transponēta Direktīva [2004/25], šīs uzraudzības iestādes pēc tam īstenotā administratīvā soda piemērošanas procesā pret to šīs juridiskās personas struktūru, kam ir pārstāvības pilnvaras, tiek atzīts saistošs spēks, kas nozīmē, ka šai personai (struktūrai) ir liegts apstrīdēt jau ar galīgo lēmumu konstatēto tiesību pārkāpumu no juridiskā un faktiskā viedokļa?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

- 31 Ar četriem jautājumiem, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2004/25 4. un 17. pants, lasot tos kopsakarā ar Savienības tiesībās garantētajām tiesībām uz aizstāvību, kā arī Hartas 47. un 48. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā dalībvalsts prakse, saskaņā ar kuru lēmumam, ar ko konstatēts šīs direktīvas tiesību normu pārkāpums un kas ir kļuvis galīgs, ir saistoša iedarbība vēlākā administratīva soda piemērošanas procesā ne tikai attiecībā uz fizisko personu, kurai ir lietas dalībnieka statuss šajos abos procesos, bet arī attiecībā uz fizisko personu, kura nebija lietas dalībnieks šī pārkāpuma konstatēšanas procesā, bet tikai rīkojās kā struktūra, kas ir pilnvarota pārstāvēt juridisko personu – lietas dalībnieku minētajā procesā.
- 32 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Direktīvas 2004/25 4. panta 1. punktā, lasot to kopsakarā ar tās 5. apsvērumu, dalībvalstīm ir noteikts pienākums izraudzīties iestādi vai iestādes, kas ir kompetentas uzraudzīt piedāvājumus, lai nodrošinātu to noteikumu ievērošanu, ko dalībvalstis pieņem vai ievieš saskaņā ar šo direktīvu, un kurām savi uzdevumi jāveic neatkarīgi no piedāvājuma pusēm. No minētās direktīvas 7. apsvēruma izriet, ka šādu uzraudzību vajadzētu būt spējīgām veikt arī pašpārvaldes iestādēm. Turklāt saskaņā ar šī panta 5. punkta pirmo daļu uzraudzības iestādēm ir visas pilnvaras, kas vajadzīgas to funkciju izpildei.
- 33 Direktīvas 2004/25 4. panta 6. punktā dalībvalstīm ir atzīta kompetence tostarp izraudzīties tiesu iestādes vai citas iestādes, kas ir atbildīgas par strīdu izšķiršanu un piedāvājumu laikā veikto pārkāpumu izvērtēšanu, kā arī pieņemt tiesību normas, kurās precizē vai un kādos apstākļos piedāvājuma puses ir tiesīgas sākt administratīvo procesu vai tiesvedību. Šī tiesību norma ir jāinterpretē Direktīvas 2004/25 8. apsvēruma gaismā, saskaņā ar kuru it īpaši atbilstoši tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu vajadzētu būt iespējai uzraudzības iestādes lēmumus pārsūdzēt neatkarīgā tiesā.
- 34 Direktīvas 2004/25 17. pantā dalībvalstīm ir uzticēts noteikt sankcijas, kas jāpiemēro par to valsts tiesību aktu pārkāpumiem, kas pieņemti saskaņā ar šo direktīvu, un veikt visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu minēto sankciju īstenošanu, precizējot, ka šajā nolūkā paredzētajām sankcijām jābūt efektīvām, samērīgām un preventīvām.
- 35 Tomēr Direktīvā 2004/25 nav paredzēti nedz noteikumi, kas regulētu to procesu struktūru un norisi, ko kompetentās iestādes vada, ja ir pārkāpti noteikumi par obligātajiem pārņemšanas piedāvājumiem, nedz arī noteikumi, kas regulētu sekas, ko galīgie administratīvie lēmumi, kas pieņemti, piemērojot šo direktīvu, rada vēlākos procesos.
- 36 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ja attiecīgajā jomā nav Savienības noteikumu, katras dalībvalsts iekšējā tiesību sistēmā ir jāparedz procesuālie noteikumi prasību iesniegšanai tiesā, kuru mērķis ir nodrošināt privātpersonu tiesību aizsardzību saskaņā ar procesuālās autonomijas principu, tomēr ar nosacījumu, ka tie nav mazāk labvēlīgi par noteikumiem, kas reglamentē līdzīgas situācijas, uz kurām attiecas valsts tiesības (līdzvērtības princips), un ka tie nepadara praktiski neiespējamu vai pārmērīgi neapgrūtinā to tiesību īstenošanu, kuras ir piešķirtas Savienības tiesībās (efektivitātes princips) (spriedums, 2021. gada 10. marts, *Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N.*, C-949/19, EU:C:2021:186, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 37 Ievērojot šos divus principus, Direktīvai 2004/25 pats par sevi nav pretrunā tas, ka dalībvalstis izveido administratīvo procesu, kura mērķis ir nodrošināt šajā direktīvā paredzēto materiālo tiesību normu par pārņemšanas piedāvājumiem pareizu piemērošanu un kurš ir sadalīts divos atsevišķos posmos, proti, pirmajā tiek pieņemts administratīvs lēmums, ar kuru objektīvi tiek konstatēts, ka nav izpildīts pienākums iesniegt pārņemšanas piedāvājumu, un otrajā tiek konstatēta individuāla atbildība un uzlikts administratīvs naudas sods par izdarīto pārkāpumu.
- 38 Turklāt minētajai direktīvai principā nav pretrunā dalībvalstu kompetento iestāžu prakse, saskaņā ar kuru administratīviem lēmumiem, kas kļuvuši galīgi, tiek piešķirta saistoša iedarbība vēlākos procesos. Šajā ziņā Tiesa ir nospriedusi, ka administratīva lēmuma galīgā rakstura atzīšana, kas iegūta, beidzoties saprātīgiem pārsūdzības termiņiem vai izmantojot tiesību aizsardzības līdzekļus, veicina tiesisko drošību, kas ir viens no Savienības tiesību pamatprincipiem (šajā nozīmē skat spriedumus, 2004. gada 13. janvāris, *Kühne & Heitz*, C-453/00, EU:C:2004:17, 24. punkts, kā arī 2019. gada 16. oktobris, *Glencore Agriculture Hungary*, C-189/18, EU:C:2019:861, 45. punkts).
- 39 Turklāt, kā ģenerāladvokāts būtībā norādījis secinājumā 83. punktā, saistošas iedarbības atzīšana administratīvam lēmumam, kurš ir kļuvis galīgs, vēlākos saistītos procesos var palīdzēt nodrošināt kompetento iestāžu īstenoto administratīvo procesu efektivitāti, kuru mērķis ir konstatēt Savienības tiesību normu par obligātiem pārņemšanas piedāvājumiem neievērošanu, kā arī uzlikt par to sodu un tādējādi nodrošināt Direktīvas 2004/25 lietderīgo iedarbību.
- 40 Tomēr ir jāpārlicinās, ka tiesības, kas attiecīgajiem lietas dalībniekiem ir garantētas Savienības tiesībās, it īpaši Hartā, tiek ievērotas abos šī sprieduma 37. punktā minētajos procesa posmos. Proti, jebkuram valsts procesam, kas tiek īstenots saistībā ar Direktīvu 2004/25, ir jābūt saderīgam ar šīm tiesībām (skat. pēc analogijas spriedumus, 2015. gada 17. decembris, *WebMindLicenses*, C-419/14, EU:C:2015:832, 66. punkts, kā arī 2017. gada 5. decembris, *M.A.S. un M.B.*, C-42/17, EU:C:2017:936, 47. punkts).
- 41 Šajā ziņā Hartas piemērošanas joma dalībvalstu rīcības jautājumā ir noteikta tās 51. panta 1. punktā, kurā teikts, ka uz dalībvalstīm Hartas noteikumi attiecas tad, ja tās īsteno Savienības tiesību aktus. Šajā tiesību normā ir apstiprināta Tiesas pastāvīgā judikatūra, saskaņā ar kuru Savienības tiesību sistēmā garantētās pamattiesības ir jāpiemēro visās situācijās, kuras reglamentētas Savienības tiesībās, taču ne ārpus šādām situācijām (spriedumi, 2013. gada 26. februāris, *Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, 17. un 19. punkts, kā arī 2019. gada 19. novembris, *A. K. u.c. (Augstākās tiesas Disciplinārlietu palātas neatkarība)*, C-585/18, C-624/18 un C-625/18, EU:C:2019:982, 78. punkts).
- 42 Tā tas ir tāda procesa gadījumā, kurš, tāpat kā pamatlietā aplūkotais, tiek īstenots, piemērojot valsts tiesību normas, ar kurām ir transponēta Direktīva 2004/25.
- 43 Viena no Savienības tiesībās garantētajām tiesībām, pirmkārt, ir tiesību uz aizstāvību ievērošana, kas saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir Savienības tiesību vispārējs princips, kura neatņemama sastāvdaļa ir tiesības tikt uzklautam un kurš ir piemērojams tad, ja iestāde ierosina attiecībā uz personu pieņemt šai personai nelabvēlīgu lēmumu. Saskaņā ar šo principu tādu lēmumu adresātiem, kuri būtiski skar to intereses, ir jādod iespēja lietderīgi paust savu viedokli par elementiem, uz kuriem iestādes ir iecerējušas pamatoties. Šis pienākums dalībvalstu iestādēm ir tad, ja tās pieņem pasākumus, kas ietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā, pat ja

piemērojamajos Savienības tiesību aktos skaidri nav paredzēta šāda formalitāte (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 16. oktobris, *Glencore Agriculture Hungary*, C-189/18, EU:C:2019:861, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 44 Otrkārt, viena no garantijām, kas izriet no Hartas 47. panta otrās daļas un 48. panta, ir “apsūdzētās” fiziskās personas tiesības uz klusēšanu otrā minētā panta izpratnē. Šie noteikumi ir piemērojami procesos, kuru rezultātā var tikt uzlikti administratīvi sodi ar krimināltiesisku raksturu. Lai novērtētu šāda rakstura esamību, ir svarīgi trīs kritēriji. Pirmais kritērijs ir attiecīgā pārkāpuma juridiskā kvalifikācija valsts tiesībās, otrais ir pats pārkāpuma veids un trešais – soda, ko attiecīgajai personai varētu piespriest, smaguma pakāpe (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 2. februāris, *Consob*, C-481/19, EU:C:2021:84, 42. punkts).
- 45 No šīs judikatūras izriet, ka tiesības uz klusēšanu, kas ir vispāratzīts starptautisks noteikums, ir lietas taisnīgas izskatīšanas jēdziena centrā. Šādas tiesības nevar sašaurināt tikai līdz pārkāpuma atzīšanai vai piezīmēm, kas tieši apsūdz uzklusāmo personu, bet tās ietver arī informāciju par faktiem, kas vēlāk var tikt izmantota apsūdzības pamatojumam un tādējādi var ietekmēt notiesājošo spriedumu vai šai personai piemērojamo sodu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 2. februāris, *Consob*, C-481/19, EU:C:2021:84, 38.–40. punkts).
- 46 Treškārt, ir jāmin Hartas 48. pantā paredzētais nevainīguma prezumpcijas princips. Šis princips ir piemērojams, nosakot Savienības tiesībās paredzētu pārkāpumu veidojošos objektīvos elementus, kuru rezultātā var tikt uzlikti administratīvi sodi ar krimināltiesisku raksturu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 23. decembris, *Spector Photo Group* un *Van Raemdonck*, C-45/08, EU:C:2009:806, 42. un 44. punkts).
- 47 Saskaņā ar Tiesas judikatūru, lai gan visās tiesību sistēmās ir atzītas faktu vai tiesību prezumpcijas, Hartas 48. pantā dalībvalstīm ir noteikts pienākums krimināltiesību jomā nepārsniegt noteiktu sliekšni. Konkrētāk, šajā tiesību normā paredzētais nevainīguma prezumpcijas princips uzliek dalībvalstīm pienākumu iekļaut krimināltiesībās sastopamās faktu un tiesību prezumpcijas saprātīgās robežās, ņemot vērā izskatāmās lietas nopietnību un saglabājot tiesības uz aizstāvību (spriedums, 2009. gada 23. decembris, *Spector Photo Group* un *Van Raemdonck*, C-45/08, EU:C:2009:806, 43. punkts).
- 48 Ceturtkārt, Hartas 47. panta pirmajā daļā, kurā ir paredzētas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, ir noteikts, ka ikvienai personai, kuras tiesības un brīvības, kas garantētas Savienības tiesībās, tikušas pārkāptas, ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, ievērojot nosacījumus, kuri paredzēti šajā pantā. Hartas 47. panta otrajā daļā ir paredzēts, ka ikvienai personai ir tiesības uz lietas izskatīšanu neatkarīgā un objektīvā tiesā.
- 49 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesas neatkarības un objektivitātes garantijām ir nepieciešams, lai pastāvētu tiesību normas, it īpaši attiecībā uz tiesas sastāvu, iecelšanu, pilnvaru ilgumu, kā arī tās locekļu atturēšanās, noraidīšanas un atsaukšanas iemesliem, lai kļiedētu indivīdos jebkādas pamatotas šaubas par minētās tiesas ārēju ietekmējamību un tās neitralitāti attiecībā uz interesēm, ar ko tā saskaras (spriedums, 2021. gada 20. aprīlis, *Repubblica*, C-896/19, EU:C:2021:311, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 50 Neatkarības prasība, kas ir raksturīga uzdevumam spriest tiesu, vispirms nozīmē, ka attiecīgajai tiesai ir jābūt trešās personas pozīcijā attiecībā pret iestādi, kura ir pieņēmusi lēmumu, par ko ir iesniegta prasība (spriedumi, 2006. gada 19. septembris, *Wilson*, C-506/04, EU:C:2006:587, 49. punkts, un 2020. gada 21. janvāris, *Banco de Santander*, C-274/14, EU:C:2020:17, 62. punkts), un tā ietver divus aspektus.
- 51 Pirmais aspekts nozīmē, ka tiesai jābūt aizsargātai no ārējas iejaukšanās vai spiediena, kas varētu apdraudēt tās locekļu pieņemtā nolēmuma neatkarību, izskatot tiem uzticētos strīdus (spriedumi, 2006. gada 19. septembris, *Wilson*, C-506/04, EU:C:2006:587, 51. punkts, kā arī 2019. gada 19. novembris, A. K. u.c. (Augstākās tiesas Disciplinārlietu palātas neatkarība), C-585/18, C-624/18 un C-625/18, EU:C:2019:982, 125. punkts).
- 52 Otrais aspekts ir saistīts ar neitralitātes jēdzienu un attiecas uz to, ka tiek saglabāta vienāda distance attiecībā pret strīda dalībniekiem un to attiecīgajām interesēm saistībā ar strīda priekšmetu. Šis aspekts pieprasa, lai tiktu ievērota objektivitāte un, izņemot stingru tiesību normu piemērošanu, ir jābūt absolūtai neieinteresētībai strīda atrisinājumā (spriedums, 2020. gada 21. janvāris, *Banco de Santander*, C-274/14, EU:C:2020:17, 61. punkts).
- 53 Ja lēmumu, kas ietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā, ir pieņēmusi iestāde, kas pati neatbilst šiem neatkarības un objektivitātes nosacījumiem un līdz ar to nevar tikt kvalificēta par tiesu Hartas 47. panta otrās daļas izpratnē, šajā tiesību normā ir prasīts, lai attiecīgo lēmumu vēlāk varētu pārbaudītu tiesa, kurai ir jābūt kompetencei izskatīt visus faktiskos un tiesību jautājumus, kuriem ir nozīme saistībā ar tajā izskatāmo strīdu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 6. novembris, *Otis* u.c., C-199/11, EU:C:2012:684, 46., 47. un 49. punkts, kā arī 2017. gada 16. maijs, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, 55. punkts).
- 54 Ņemot vērā šos atgādinājumus, ir jāizvērtē, vai šīs Savienības tiesībās garantētās tiesības liedz administratīvā soda piemērošanas par Direktīvas 2004/25 tiesību normu pārkāpumu procesā atzīt saistošu iedarbību administratīvajam lēmumam, kas pieņemts agrākā procesā, kurā konstatēts šis pārkāpums un kurš ir kļuvis galīgs. Lai veiktu šo vērtējumu, ir jānošķir abi šī sprieduma 31. punktā minētie gadījumi, proti, gadījums, kad administratīvā soda piemērošanas process attiecas uz personām, kuras jau bija lietas dalībnieki pārkāpuma konstatēšanas procesā, kura rezultātā tika pieņemts šis lēmums, un gadījumu, kurā administratīvā soda process attiecas uz fiziskām personām, kuras, nebūdamas pārkāpuma konstatēšanas procesa lietas dalībnieki, tajā vienkārši rīkojās kā struktūra, kas ir pilnvarota pārstāvēt juridisko personu – lietas dalībnieku minētajā procesā.
- 55 Vispirms ir jānorāda, ka saskaņā ar iesniedzējtiesas nolēmumā minētajām norādēm un pamatlīetas dalībnieku atbildēm uz Tiesas uzdoto jautājumu Austrijas tiesībās paredzētie administratīvie naudas sodi personām, kuras ir atbildīgas par *ÜbG* tiesību normu, kas attiecas uz pārņemšanas piedāvājumiem, pārkāpumu, ir no 5000 līdz 50 000 EUR un tie pat var tikt aizstāti ar brīvības atņemšanas sodu, ja nav iespējams iekasēt uzlikto naudas sodu. Šiem sodiem pirmšķietami ir krimināltiesisks raksturs šī sprieduma 44. punktā minētās judikatūras izpratnē. Neskarot iesniedzējtiesas galīgo šī rakstura vērtējumu, Hartas 47. panta otrajā daļā un 48. pantā garantētās tiesības uz klusēšanu un nevainīguma prezumpciju tāpat ir piemērojamas pamatlīetā.
- 56 Runājot par pirmo šī sprieduma 54. punktā minēto gadījumu, lai nodrošinātu kompetento iestāžu īstenoto administratīvo procesu efektivitāti un lai noteiktu, kā var sodīt par Savienības tiesību normu par obligātiem pārņemšanas piedāvājumiem neievērošanu, dalībvalstīm ir tiesības atzīt, ka lēmumam, ar kuru konstatē, ka personas ir izdarījušas pārkāpumu, ir saistoša iedarbība, kas

izpaužas vēlākā procesā, kura mērķis ir uzlikt šīm personām administratīvu sodu šī pārkāpuma izdarīšanas dēļ. Tomēr šie procesi ir jāorganizē tādējādi, lai minētās personas būtu varējušas aizstāvēt savas pamattiesības procesā, kura rezultātā tika pieņemts šāds pārkāpuma konstatēšanas lēmums.

- 57 Tas it īpaši nozīmē, ka šī procesa laikā vienām un tām pašām personām bija iespēja konkrēti un efektīvi aizstāvēt, pirmkārt, savas tiesības uz aizstāvību, tostarp tiesības tikt uzklausi, un, otrkārt, tiesības uz klusēšanu un nevainīguma prezumpciju attiecībā uz faktiskajiem apstākļiem, kas vēlāk tiks izmantoti apsūdzības pamatojumam un tādējādi ietekmēs soda uzlikšanu vai piemēroto sodu.
- 58 Citādi ir attiecībā uz šī sprieduma 54. punktā minēto otro gadījumu, pat ja fiziskā persona pamatlietā, kas kā lietas dalībnieks nav piedalījies procesā, kura noslēgumā tika pieņemts pārkāpuma konstatēšanas lēmums, kurš kļuvis galīgs, varēja piedalīties šajā procesā kā struktūra, kas ir pilnvarota pārstāvēt juridisko personu – lietas dalībnieku minētajā procesā.
- 59 Kā ģenerālvokāts norādījis secinājumā 58. punktā, tiesībām uz aizstāvību ir subjektīvs raksturs, līdz ar to tieši pašiem lietas dalībniekiem ir jāspēj tās faktiski īstenot neatkarīgi no tā procesa rakstura, kas uz tiem attiecas. Tas tā ir vēl jo vairāk tādēļ, ka administratīvajā procesā, kura rezultātā var iestāties sabiedrības vadītāju vai struktūru, kas pilnvarotas pārstāvēt sabiedrību, personiskā atbildība par šai sabiedrībai piedēvējamu noteikumu par obligātiem pārņemšanas piedāvājumiem pārkāpumu un šiem vadītājiem vai pilnvarotajām personām uzliktis krimināltiesiska rakstura sods, nevar izslēgt to, ka pastāv atšķirība starp minēto personu interesēm un minētās sabiedrības interesēm.
- 60 No tā izriet, ka administratīvajai iestādei administratīvā soda piemērošanas procesā, kas attiecas uz fizisku personu, ir jāizslēdz saistošā iedarbība, kas piemīt vērtējumiem, kuri ir ietverti lēmumā, ar ko konstatē šai personai pārmesto pārkāpumu un kurš ir kļuvis galīgs, ja minētā persona nav varējusi personiski apstrīdēt šos vērtējumus, īstenojot savas tiesības uz aizstāvību.
- 61 Tāpat, ņemot vērā šī sprieduma 45. punktā minēto judikatūru, tiesībām uz klusēšanu ir pretrunā tas, ka fiziska persona, kuras personiskā atbildība var tikt izvirzīta par pārkāpumu, par ko var tikt piemērots administratīvs sods ar krimināltiesisku raksturu vēlākā administratīvajā procesā, nav varējusi izmantot šīs tiesības attiecībā uz faktiskajiem apstākļiem, kas vēlāk tiks izmantoti apsūdzības pamatojumam un kas tādējādi ietekmēs soda piespriešanu vai uzlikto sodu.
- 62 Turklāt nevainīguma prezumpcija nepieļauj, ka administratīvā soda piemērošanas procesā fiziska persona tiek saukta pie atbildības par tāda pārkāpuma izdarīšanu, kas konstatēts ar lēmumu, kurš pieņemts tāda procesa noslēgumā, kurā šī persona nav varējusi piedalīties kā lietas dalībnieks, kam ir tiesības uz aizstāvību un lietas taisnīgu izskatīšanu, kurš ir kļuvis galīgs bez iespējas minētajai personai to apstrīdēt un kuru minētā persona vairs nevar apstrīdēt neatkarīgā un objektīvā tiesā.
- 63 Visbeidzot, runājot par piekļuvi neatkarīgai un objektīvai tiesai Hartas 47. panta otrās daļas izpratnē, no iesniedzējtiesas nolēmuma, protams, izriet, ka Pārņemšanas komisija valsts konstitucionālajā judikatūrā ir kvalificēta kā neatkarīga, objektīva un iepriekš ar likumu izveidota iestāde, kas pati atbilst tādas tiesas īpašībām, kura ir kompetenta izlemt kā faktiskos, tā tiesību jautājumus šīs tiesību normas izpratnē.

- 64 Ņemot vērā Tiesas rīcībā esošajos lietas materiālos ietverto informāciju un atbildes uz Tiesas uzdoto jautājumu un ievērojot vērtējumu un pārbaudi, kas jāveic iesniedzējtiesai, nešķiet, ka Pārņemšanas komisija sniedz objektivitātes garantijas, kas piemīt šī sprieduma 52. punktā minētajai tiesai.
- 65 Saskaņā ar *ÜbG* 33. pantu Pārņemšanas komisijas kompetencē ir veikt izmeklēšanu par iespējamu pienākuma iesniegt obligātu pārņemšanas piedāvājumu neizpildi, lai sāktu pārkāpuma konstatēšanas un administratīvā soda piemērošanas procesu un lai šajā ziņā lemtu par pārkāpuma esamību un sodu uzlikšanu. Piemērojot *ÜbG*, Pārņemšanas komisijai pēc savas ierosmes ir plašas pilnvaras, tostarp pienākums pierādīt un konstatēt faktus, kas ir būtiski, lai pieņemtu nolēmumu, un veikt visus šajā ziņā nepieciešamos pierādījumu savākšanas pasākumus.
- 66 Turklāt no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem neizriet, ka Pārņemšanas komisijā ir funkcionāli nodalīti dienesti, kas ir atbildīgi par izmeklēšanu un apsūdzību, no vienas puses, un dienesti, kas ir atbildīgi par lēmuma pieņemšanu par pārkāpuma esamību un sodu piemērošanu, no otras puses. Turklāt šķiet, ka gadījumā, ja tiek celta prasība par lēmumiem, ar kuriem Pārņemšanas komisija ir konstatējusi pārkāpumu vai uzlikusi sodu, tai ir atbildētājas statuss valsts tiesā, kurā tiek celta šāda prasība.
- 67 Kā ģenerāladvokāts būtībā norādījis secinājumu 68. un 69. punktā, šādi elementi, izņemot galīgos vērtējumus, kas šajā ziņā ir jāveic iesniedzējtiesai, neļauj uzskatīt, ka Pārņemšanas komisija iesaistās kā objektīva trešā persona starp iespējamo pārkāpuma izdarītāju, no vienas puses, un administratīvo iestādi, kuras uzdevums ir pārbaudīt noteikumu par obligātajiem pārņemšanas piedāvājumiem ievērošanu, no otras puses, un ka līdz ar to šī komisija izpilda kritērijus, kādiem ir jāatbilst neatkarīgai un objektīvai tiesai Hartas 47. panta otrās daļas izpratnē.
- 68 No tā izriet, ka, lai izpildītu šī sprieduma 53. punktā minētās judikatūras prasības, būtu jābūt iespējai Pārņemšanas komisijas lēmumus pārbaudīt valsts tiesā, kurai šajā nolūkā ir kompetence izvērtēt visus atbilstošos faktus un tiesību jautājumus.
- 69 Šajā ziņā no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka par lēmumu, ko Pārņemšanas komisija pieņēmusi pārkāpuma konstatēšanas procesa noslēgumā, var tikt celta prasība *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa, Austrija), bet ka šajā gadījumā šīs tiesas veiktā pārbaude attiecas tikai uz tiesību jautājumiem. Tādējādi šķiet, ka šāds lēmums, tiklīdz tas ir kļuvis galīgs, rada saistošu iedarbību visos turpmākajos administratīvajos procesos un tiesvedībās tiesā, ja lietas dalībnieki ir identiski, vai attiecībā uz visiem, kas piedalījušies iepriekšējā administratīvajā procesā kā lietas dalībnieku pārstāvji, ja vien faktiskie un tiesiskie apstākļi ir identiski, un šis lēmums agrāk nevarēja tikt apstrīdēts tiesā, kurai ir kompetence lemt gan par faktu, gan tiesību jautājumiem.
- 70 Tas, ka valsts tiesas, kuras uzdevums ir pārbaudīt tādu administratīvās iestādes lēmumu likumību, kas pieņemti par noteikumu attiecībā uz obligātajiem pārņemšanas piedāvājumiem pārkāpumiem, kompetencē ietilpst vienīgi tiesību jautājumu izvērtēšana, neatbilst Hartas 47. panta otrajā daļā noteiktajām prasībām, kuras atgādinātas šī sprieduma 53. punktā. Līdz ar to, ja lēmums, ar kuru konstatēts pārkāpums un kurš ir kļuvis galīgs, vēlāk nevar tikt pārbaudīts tiesu iestādē, kuras kompetencē ir lemt par tiesību un faktu jautājumiem, tad no šīs Hartas tiesību normas izrietošo prasību ievērošanas rezultātā administratīvajai iestādei vēlākā soda piemērošanas procesā būtu jāizslēdz saistošā iedarbība, kas piemīt šajā lēmumā ietvertajiem vērtējumiem.

- 71 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka Direktīvas 2004/25 4. un 17. pants, lasot tos kopsakarā ar Savienības tiesībās garantētajām tiesībām uz aizstāvību, it īpaši tiesībām tikt uzklautam, kā arī Hartas 47. un 48. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā dalībvalsts prakse, saskaņā ar kuru lēmumam, ar kuru konstatēts šīs direktīvas tiesību normu pārkāpums un kurš ir kļuvis galīgs, ir saistoša iedarbība vēlākā procesā, kura mērķis ir administratīva soda ar krimināltiesisku raksturu uzlikšana par minētās direktīvas tiesību normas pārkāpumu, ja šī procesa dalībnieki agrākā minētā pārkāpuma konstatēšanas procesā nav varējuši pilnībā īstenot savas tiesības uz aizstāvību, it īpaši tiesības tikt uzklautiem, nedz arī aizstāvēt tiesības uz klusēšanu, nedz atsaukties uz nevainīguma prezumpciju attiecībā uz faktiskajiem apstākļiem, kas vēlāk tiks izmantoti apsūdzības pamatojumam, vai ja tie nevar izmantot tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību pret šādu lēmumu tiesā, kas ir kompetenta izskatīt gan faktu, gan tiesību jautājumus.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 72 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/25/EK (2004. gada 21. aprīlis) par pārņemšanas piedāvājumiem, kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), 4. un 17. pants, lasot tos kopsakarā ar Savienības tiesībās garantētajām tiesībām uz aizstāvību, it īpaši tiesībām tikt uzklautam, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. un 48. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā dalībvalsts prakse, saskaņā ar kuru lēmumam, ar kuru konstatēts šīs direktīvas tiesību normu pārkāpums un kurš ir kļuvis galīgs, ir saistoša iedarbība vēlākā procesā, kura mērķis ir administratīva soda ar krimināltiesisku raksturu uzlikšana par minētās direktīvas tiesību normas pārkāpumu, ja šī procesa dalībnieki agrākā minētā pārkāpuma konstatēšanas procesā nav varējuši pilnībā īstenot savas tiesības uz aizstāvību, it īpaši tiesības tikt uzklautiem, nedz arī aizstāvēt tiesības uz klusēšanu, nedz atsaukties uz nevainīguma prezumpciju attiecībā uz faktiskajiem apstākļiem, kas vēlāk tiks izmantoti apsūdzības pamatojumam, vai ja tie nevar izmantot tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību pret šādu lēmumu tiesā, kas ir kompetenta izskatīt gan faktu, gan tiesību jautājumus.

[Paraksti]